

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu : **K.-G. S.** so sídlom v K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou M. a P., S. so sídlom v B., proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/10485-65637/2007/992517-r zo 17. augusta 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. septembra 2009, č.k. 6S/122/2007- -61, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/122/2007-61 z 10. septembra 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/10485-65637/2007/992517-r zo 17. augusta 2007 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ Občianskeho súdneho poriadku **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume **132,39 €** na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým ako odvolací orgán podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák. č. 511/1992 Zb.“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č.j. 738/230/898-6146/07/Kaš z 12. apríla 2007, ktorým **podľa § 44 ods.6 písm. b/ bod 1 zák.č. 511/1992 Zb.** bol žalobcovi ako daňovému subjektu vyrubený rozdiel z dane z pridanej hodnoty (ďalej v texte rozhodnutia len „DPH“) za zdaňovacie obdobie august 2003 v sume 1 400 089 Sk.

Krajský súd rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu žalovaného ako aj správcu dane dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, je v súlade so zákonom, pričom postupom daňových orgánov nebol žalobca ukrátený na svojich právach. Zo skutkového stavu zisteného krajským súdom vyplynulo, že neregistrovaný subjekt a daňový subjekt, ktorému nevznikla daňová povinnosť zo zákona po dosiahnutí stanoveného obratu J. N. ako dodávateľ žalobcu, ktorý bol platiteľom DPH len v období od 04. decembra 1995 do 30. júna 1999, keď jeho posledným zdaňovacím obdobím bol druhý štvrtrok roku 1999, nespĺňal atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty v čase zdaniteľného plnenia, a preto daňové doklady – dve faktúry - faktúra č. X. zo dňa 11. augusta 2003 vo výške 3 580 195,20 Sk, z toho DPH vo výške 596 699,20 Sk a faktúra č. X. zo dňa 27. augusta 2003 vo výške 4 820 335,20 Sk, z toho DPH vo výške 803 389,20 Sk - za fakturované služby nevystavil platca DPH, lebo podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o DPH od 01. apríla 1999 je platiteľom dane z pridanej hodnoty osoba podliehajúca dani z pridanej hodnoty, ktorá je registrovaná ako platiteľ alebo ktorej mohla vzniknúť daňová povinnosť momentom, kedy dosiahla obrat stanovený zákonom, a keďže J. N. nespĺnil ani jednu z uvedených podmienok, nemohol vyhotoviť obe vyššie označené faktúry s náležitosťami daňového dokladu, resp. si nemohol uplatniť v cene služby daň z pridanej hodnoty. Preto podľa názoru súdu došlo k porušeniu ustanovenia § 20a zákona č.

289/1995 Z.z., lebo neboli splnené základné hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, ktoré predpisujú vznik daňovej povinnosti len platiteľovi dane z pridanej hodnoty, ktorý uskutočnil toto zdaniteľné plnenie a pretože neplatiteľovi dane z pridanej hodnoty nikdy nevznikne daňová povinnosť podľa § 14 citovaného zákona a vznikne mu len odvodová povinnosť. Krajský súd zdôraznil, že žalobca v podanom odvolaní nenamietal, že mu správca dane neumožnil nahliadnuť do spisu, preto sa odvolací súd nemohol s touto námietkou zaoberať a v rozhodnutí vysporiadať. Z tohto dôvodu sa ani súd s touto námietkou nezaoberal, pretože súdne konanie nemôže nahrádzať odvolacie konanie. Podľa názoru súdu ani námietka žalobcu, že všetky úkony okrem rozhodnutia boli uskutočnené miestne nepríslušným správcom dane a ide o ničotné dokazovanie, nie je opodstatnená, pretože v súlade so zákonom daňovú kontrolu dokončil správca dane, ktorý bol miestne príslušný v čase začatia daňovej kontroly a rozhodnutie na základe jej výsledkov vydal nový správca dane miestne príslušný podľa sídla žalobcu.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca namietajúc predovšetkým, že z § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že ak má daňový subjekt pochybnosti, či jeho obchodný partner je zaregistrovaný ako platiteľ DPH, má možnosť požiadať príslušného správcu dane o overenie, či daňový subjekt, od ktorého prijal zdaniteľné plnenie je zaregistrovaný ako platiteľ DPH. Zákon teda neukladá povinnosť daňovému subjektu preveriť u príslušného správcu dane registráciu obchodného partnera. V tomto prípade dodávateľ žalobcu T. – N. J. predložil žalobcovi Osvedčenie o registrácii platiteľa DPH vydané Daňovým úradom Košice II. dňa 06. decembra 1995, z ktorého vyplýva, že dodávateľ je ako platiteľ zaregistrovaný pre DPH od 01. decembra 1995. Odvolateľ uviedol, že na základe systematického výkladu účelu a zmyslu právnych noriem upravujúcich DPH a správu daní a poplatkov, možno vyvodiť, že neobstojí názor správcu dane v tvrdení o predpoklade, na ktorom zakladá svoje rozhodnutie v tom, že J. N., nebol v čase uskutočnenia napadnutého zdaniteľného plnenia platiteľom DPH. V tomto smere uviedol, že právna norma upravujúca podmienky vzniku postavenia platiteľa na DPH rozlišuje prípady *povinnnej* registrácie vyjadrenej v ust. § 4 ods. 1, 2, 3 zákona o DPH a *dobrovoľnej* registrácie vyjadrenej v ust. § 4 ods. 4 citovaného zákona. Pokiaľ u dodávateľa žalobcu J. N. je dôvodné

tvrdiť, že dňom 06. decembra 1995 došlo k vzniku jeho postavenia platiteľa DPH a aplikoval dobrovoľnú registráciu, pre ktorú sa nevyžadovalo splnenie predpísanej zákonnej povinnosti (limit obratu), pri ktorej vzniká právna povinnosť k registrácii, potom vzniká otázka, či bolo vôbec možné v súlade s právom podľa hypotézy právnej normy - ktorá predpokladá zrušenie registrácie platcu DPH len v prípade, že platiteľ nespĺňa podmienky pre povinnú registráciu platiteľa - platne registráciu zrušiť. V tejto súvislosti odvolateľ namietal, že v administratívnom spise nie je priložené rozhodnutie *o zrušení registrácie platiteľa DPH pre J. N.*, o ktoré sa opiera správca dane vo svojom rozhodnutí, čo má za následok, že sa k takémuto dôkazu žalobca nemôže vyjadriť, ale aj to, že záver správneho orgánu nie je možné oprieť o dôkaz, ktorý nie je súčasťou dôkazov, ani spisu. Odvolateľ ďalej uviedol, že nikto nemôže niesť faktickú alebo právnu zodpovednosť za neplnenie záväzkov v daňovom konaní, pokiaľ nebol k povinnému subjektu v špeciálnom postavení ako spoludlžník, subsidiárny dlžník, alebo ručiteľ. V prípade vzniku pochybností o deklarovanom zdaniteľnom plnení má správca dane zákonné nástroje na potvrdenie alebo vylúčenie deklarovaneho zdaniteľného plnenia, ktoré mu bolo v podobe formálneho dôkazu predložené. Daňový doklad je vždy len relatívnou simuláciou uskutočnenia zdaniteľného plnenia, jeho existencia môže dôjsť k formulácii požiadaviek správcu dane, smerujúcich k preukázaniu hmotnoprávneho úkonu usvedčujúceho existenciu zdaniteľného plnenia. Zo znenia § 15 ods. 5 zákona č. 289/1995 Z.z. v znení platnom v čase uskutočniteľného zdaniteľného plnenia, podľa odvolateľa vyplýva, že zákon ukladá povinnosť oznámiť správcovi dane, že došlo k neoprávnenému uplatneniu dane v cene a aj povinnosť zaplatiť daň príslušnému daňovému úradu, a teda sankcionuje porušiteľa zákona, a nie jeho odberateľa. Podľa žalobcu adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k fiktívnemu zdaniteľnému plneniu mal byť podrobný výsluch konateľov, prípadne ďalších zamestnancov a podľa obsahu výsluchu aj jeho hodnotení v intenciách ust. § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. bolo potrebné zvážiť, či neprichádza do úvahy konfrontácia s dodávateľom, u ktorého bolo vykonané miestne zisťovanie. Podľa odvolateľa každý účastník konania musí mať možnosť vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a právo na to, aby sa jeho argumenty a dôkazy zobrali do úvahy. Poukázal aj na článok 6 Dohovoru, z ktorého vyplynulo, že každý účastník musí zásadne mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné, aby jeho

požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženými správnym orgánom za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. To znamená, že nič, čo môže mať význam pre rozhodnutie správneho orgánu nesmie byť vylúčené z možnosti prerokovania stranami. Nutnosť takéhoto prejednávania sa týka aj materiálov, ktoré nepredložili kontrolované daňové subjekty, alebo ktoré si správny orgán obstaral sám, alebo ktoré sa k nemu dostali iným spôsobom, napr. od policajných orgánov. Podľa odvolateľa skutočnosti dotýkajúce sa dodávateľov žalobcu nemôžu mať právnu relevanciu pre posúdenie tejto veci. Odvolateľ ďalej poukázal na absenciu zrozumiteľnosti zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia správcu dane najmä, že správca dane bez zjavnej príčinnej súvislosti s § 20 zákona o DPH, § 31 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., ako aj porušením článku 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava Slovenskej republiky“), stanovil na základe svojej vlastnej úvahy tvrdenia spochybňujúce zákonný nárok daňového subjektu na nadmerný odpočet.

Odvolateľ namietal, že postup správcu dane, v spôsobe nekonvalidovanom pri uplatňovaní zákonného procesu, keď vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní sú povinné finančné orgány postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v tomto prípade znamená umožniť sťažovateľovi, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým prevádzaným dôkazom. Na podklade uvedeného daňový subjekt namietal postup správcu dane, ktorý považoval za protichodný vo vzťahu k právnej istote, princípom právneho štátu a k zásade, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Žalobca poukázal tiež na Šiestu smernicu Rady zo 17. mája 1977 pod č. 77/388/EHS, ktorej podstatou je predovšetkým zabezpečiť, aby spoločný systém daní z obratu (DPH) nediskriminoval tovar, alebo služby podľa pôvodu, aby mohol byť dosiahnutý spoločný trh umožňujúci poctivú hospodársku súťaž, podobajúci sa skutočnému vnútornému trhu, dospel k záveru, či pre posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu postačuje v tomto prípade zistenie o tom, že dodávateľ žalobcu nebol registrovaný ako platiteľ dane. V tejto súvislosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa článku 234 ES predložil Európskemu súdnemu dvoru nasledujúce predbežné otázky:

1. či vnútroštátna legislatíva o DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera : a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal,
2. či je možné považovať daňový doklad, ktorému správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočítania osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený,
3. či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH, za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality.

S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a f/ O.s.p. a vyhovel jeho odvolaniu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal odvolací súd o priznanie náhrady trov konania, ktoré v rámci odvolania nevyčíslil.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný uvádzajúc, že v daňovej kontrole bolo jednoznačne preukázané, že dodávateľ J. N. nebol v čase vystavenia sporných faktúr platiteľom DPH a nebol oprávnený vyhotovovať daňové doklady z DPH. Na základe faktúr od J. N. nebol žalobca oprávnený uplatniť odpočítanie dane podľa § 20a ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o DPH, keďže podmienky na odpočítanie dane neboli v tomto prípade splnené, nakoľko neplatiteľovi dane nikdy nevznikne daňová povinnosť. Skutočnosť, že dodávateľ J. N. predložil žalobcovi osvedčenie o registrácii platiteľa DPH ešte neznamená, že registrácia bola platná aj v kontrolovanom zdaňovacom období a žalobca si mohol všetkými dostupnými prostriedkami overiť, či J. N. bol ešte platiteľom DPH. Správca dane daňovou kontrolou preveroval oprávnenosť uplatneného odpočítania dane za zdaňovacie obdobie august 2003 podľa zákona č. 289/1995 Z.z. o DPH v znení neskorších predpisov, pričom Slovenská republika sa stala členom EÚ od 01. mája 2004 a až týmto dňom sa stali pre Slovenskú republiku záväznými právne akty Európskeho spoločenstva, teda aj smernica č. 77/388/EHS,

na ktorú sa v odvolaní žalobca odvoláva. S poukazom na uvedené dôvody žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalobcu /§ 212 ods. 1 O.s.p./, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. júna 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia /§ 250i ods. 1 O.s.p./.

Odvolací súd sa oboznámil s pripojeným administratívnym ako aj súdnym spisom a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/119/2007-66 z 10. septembra 2009 nie je vecne správny.

Podľa § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z.z. platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie príjme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14.

Daňová povinnosť vzniká platiteľovi dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia, ak tento zákon neustanovuje inak podľa § 14 zákona č. 289/1995 Z.z..

Podľa § 20a ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak

- a) platiteľovi, ktorý uskutočnil toto zdaniteľné plnenie, vznikla daňová povinnosť (§ 14),
- b) daň na vstupe zaúčtoval vo svojom účtovníctve; ak ide o platiteľa, ktorý nie je účtovnou jednotkou, daň na vstupe zaevidoval v záznamoch podľa § 24,
- c) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktorý vyhotovil platiteľ.

V posudzovanej veci bol správcom dane – Daňovým úradom Kráľovský Chlmec vydaný dodatočný platobný výmer č. 738/230/898-6146/07/Kaş dňa 12. apríla 2007, ktorým za zdaňovacie obdobie august 2003 bol vyrubený žalobcovi rozdiel DPH v sume 1 400 089 Sk, keď daň uvedená v daňovom priznaní bola 55 636 Sk, daň zistená správcom dane po daňovej kontrole na žiadosť orgánov činných v trestnom konaní vo výške 1 455 725 Sk a rozdiel dane vo výške 1 400 089 Sk. Na podklade vykonanej kontroly bol vyhotovený správcom dane protokol č. 801/321/14394/2007 zo dňa 28. februára 2007.

Predmetom posudzovania boli faktúry vystavené dodávateľom žalobcu J. N., B., a to faktúra č. X. s dátumom zdaniteľného plnenia dňa 11. augusta 2003, DPH 20% vo výške 596 699,20 Sk a so základom dane 2 983 496 Sk, celkovo na sumu 3 580 195,20 Sk a faktúra č. X. vystavená rovnakým dodávateľom žalobcu J. N. s dátumom zdaniteľného plnenia dňa 27. augusta 2003, so základom dane 4 016 946 Sk a DPH 20% 803 389,20 Sk celkom na sumu 4 820 335,20 Sk, ktoré mali byť vystavené za vykonané služby – zber negrafických dát v databáze T. podľa technických a ekonomických kritérií plynovodu, stavba, hmotný investičný majetok, digitálne spracovanie analógových mapových podkladov, elektrických vedení nízkeho napätia v prostredí F. L., príprava sprievodnej analógovej dokumentácie pre projekty zhotovené v T. a zber grafických dát plynárenských zariadení v správe S., do prostredia softvéru T., vystavená na základe zmluvy č. X. o dodávke prác na základe príslušného odovzdávacieho protokolu. K fakturovaným cenám dodávateľ žalobcu uplatnil DPH 20% v celkovej výške 596 699,20 Sk a 803 389,20 Sk aj napriek tomu, že v čase plnenia už nemal byť registrovaný ako platiteľ na DPH. Daňovému subjektu malo byť určené posledné zdaňovacie obdobie druhý štvrtrok 1999 v zmysle ust. § 43 zákona č. 289/1995 Z.z.

o DPH, a to skončením určeného posledného zdaňovacieho obdobia, prestal byť dodávateľ žalobcu platiteľom DPH.

K tejto časti rozhodnutia správcu dane ako aj žalovaného odvolací súd uvádza, že v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza rozhodnutie o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K.. Z tohto dôvodu závery, ktoré správca dane ako aj žalovaný v tomto smere vykonali a zrealizovali v napadnutých rozhodnutiach, považuje súd za nezákonné, keďže samotné rozhodnutie, na ktoré sa správca dane ako aj žalovaný odvolávajú nie je súčasťou administratívneho spisu. Uvedené pochybenie viedlo odvolací súd k záveru, že v tomto prípade je potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť, keďže považuje uvedené rozhodnutie za nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu a zároveň, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci, čoho dôsledkom je aj následné nesprávne právne posúdenie veci.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu rovnako nebolo možné preveriť, skutočnosť, kedy a akým spôsobom bol doručovaný protokol o kontrole vykonanej podľa ust. § 4 ods. 3 písm. a/ zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch, v znení neskorších predpisov a zákona č. 440/2000 Z.z. o správe finančnej kontroly, v znení neskorších predpisov, žalobcovi. Nesporným zostalo len, že žalobca protokol zo dňa 28. februára 2007, ktorý je súčasťou administratívneho spisu, nepodpísal, rovnako odvolací súd zistil, že v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza doklad, ktorý by preukazoval doručenie predmetného protokolu žalobcovi. Uvedené skutočnosti majú význam z hľadiska posúdenia zákonnosti postupu daňových orgánov ako aj napadnutých rozhodnutí správcu dane a žalovaného.

K námietke žalobcu týkajúcej sa miestnej nepríslušnosti správcu dane sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi, ktoré krajský súd uviedol v rozsudku a túto námietku považuje za nedôvodnú.

S poukazom na uvedené pochybenia žalovaného ako aj správcu dane súd postupom podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil (§ 250j ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že úlohou žalovaného bude najmä odstrániť procesné vady konania, doplniť administratívny spis o doklady preukazujúce doručenie protokolu o kontrole č.: 801/321/14394/2007 zo dňa 28. februára 2007 žalobcovi, vysporiadať sa s námietkami žalobcu uplatnenými v konaní vo vzťahu k Šiestej smernici Rady zo dňa 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia. Najmä, či Šiestu smernicu je alebo nie je potrebné na daný prípad aplikovať, keďže ide o vyrubenie DPH za obdobie august 2003. A následne sa vysporiadať s otázkami, či vnútroštátna legislatíva DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal. Ďalej, či je možné považovať daňový doklad, ktorému o správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočutia osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený a či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH, za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality.

Ďalej bude potrebné pripojiť rozhodnutie správcu dane, o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K. a preveriť jeho právoplatnosť, ako aj preskúmať, či uvedenému subjektu po vydaní rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia (obdobie od II. štvrt'roku 1999 do augusta 2003 vrátane) nevznikla opätovne povinnosť zaregistrovať sa ako platca DPH a to dosiahnutím zákonnom stanoveného obratu.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 151 ods.1 a 2 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania tak, ako boli zistené z obsahu súdneho spisu, a to za celé súdne konanie. Priznané trovy konania pozostávajú zo sumy zaplatenej titulom súdneho poplatku za žalobu vo výške 2000 Sk, t.j. 66,39 € a tiež titulom súdneho

poplatku za podané odvolanie vo výške 66 €, celkom 132,39 €. Náhradu trov právneho zastúpenia súd žalobcovi z dôvodu ich nevyčíslenia nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.

V Bratislave 29. júna 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská